

Тихъ вѣтрець отъ югъ повѣя,
пролѣтното слънце грѣе,
и облѣче се Балкана
въ нова свилена премѣна.

— Време е за излетъ вече, —
котаракътъ Панчо рече. —
Ще излѣземъ на разходка,
ще намѣримъ малка лодка
и ще тръгнемъ по канала
Баро, азъ и папaгала.

Папaгалътъ пжтя знае,
Баро, като стражъ ще лае,
а пѣкъ азъ, то се разбира,
ще имъ бжда командира.

Баро чу и се закиска,
папaгалътъ се разписка,
Панчо гледа и се чуди:
— Тия звѣрове сж луди:
Щомъ е тѣй ще тръгна самъ
на кждето азъ си знамъ.

И излѣзе вѣнъ на двора
и се качи на стобора:
— Ахъ, какво прекрасно време,
Само дрѣмка да се дреме.

Тѣй заспа и засънува,
че на пжтъ далечъ пжтува,
но че нейде лѣвъ го срещна
и му взе душата грѣшна.

Този сънъ така изплаши
котарака Панчо наши,
че и следъ катъ се събуди
дълго мисли и се чуди;
и реши: не ходи котка
съ малка лодка на разходка.

Змей Горянинъ